

fyldning af blanketten, jf. forslaget til retsplejelovens § 351, stk. 6.

Hvis sagen kan forlanges oversendt til Forbrugerklagenævnet mv., jf. den foreslåede § 361 (lovforslagets § 1, nr. 86), skal retten vejlede herom, jf. herved § 361, stk. 3.

Stk. 2, 2. og 3. pkt., indeholder nærmere regler om indholdet af den forberedelse, som retten ifølge 1. pkt. har ansvaret for. Under forberedelsen skal parternes stilling til sagens faktiske og retlige omstændigheder bringes på det rene, og det skal herunder søges klargjort, hvilke omstændigheder der ikke bestrides, og hvilke der skal være genstand for bevisførelse. Endvidere skal det søges klargjort, hvilken bevisførelse der skal finde sted.

Grundlaget for rettens virksomhed er i første omgang stævningen og sagsøgtens svar. På dette grundlag vurderer retten, om der er behov for yderligere klarlæggelse af parternes stilling til sagens faktiske og retlige omstændigheder, og retten kontakter i givet fald parterne telefonisk eller skriftligt (herunder eventuelt ved digital kommunikation, dvs. e-mails eller lignende). Der vil kun undtagelsesvis kunne blive tale om at indkalde parterne til et retsmøde, jf. nærmere nedenfor om stk. 4.

Under forberedelsen søger retten også afklaret, hvilken bevisførelse der skal ske, og i givet fald iværksætter retten i samråd med parterne den pågældende bevisførelse, eksempelvis indhentning af en sagkyndig erklæring eller indkaldelse af vidner til hovedforhandlingen.

Den væsentligste funktion ved rettens forberedelse er, at rettens sekretariat gennem spørgsmål til parterne tilvejebringer de oplysninger, der skal bruges for i første omgang at sikre, at relevante justeringer af påstande og anbringender kan foretages, og at parterne på et oplyst grundlag kan tage stilling til de spørgsmål vedrørende bevisførelsens omfang, som sagen giver anledning til.

Opstår der spørgsmål om nye anbringender i forhold til stævning og svarskrift, bør rettens sekretariat stille de fornødne spørgsmål for at klarlægge, om der reelt er grundlag for et nyt anbringende, og om dette giver anledning til særlig bevisførelse. I givet fald bør rettens sekretariat gøre parterne opmærksom på det pågældende spørgsmål og eventuelle konsekvenser for påstandene og bede dem tilkendegive deres stilling hertil.

Det bør søges undgået, at en part gennem en opfordring til at tage stilling til et eventuelt nyt anbringende får indtrykket af, at sagen dermed vil være vundet. Vejledningen bør omfatte en redegørelse for den usik-

kerhed, der kan knytte sig til bevisførelsen og eventuelle tvivlsomme retsspørgsmål. Det bør efter omstændighederne fremhæves, at vejledning ikke gives alene af hensyn til den enkelte part, men også for at modparten kan få klarhed over, hvad denne skal forsvare sig imod.

Retten bør ikke yde vejledning om en parts materielle retsstilling, uden at modparten har mulighed for at være til stede eller få kopi. Egentlig materiel vejledning bør derfor ske i telefonmøder, hvor begge parter har mulighed for at deltage, eller skriftligt (herunder eventuelt ved digital kommunikation) med kopi til modparten. Derimod er der ikke noget til hinder for, at retten telefonisk indhenter oplysninger fra en part uden modpartens deltagelse, når der ikke under samtalen foregår materiel vejledning. Begge parter skal naturligvis orienteres om alle oplysninger, som retten har indhentet fra parterne eller tredjemand.

Stk. 3 indeholder regler, der giver mulighed for at tillægge en parts manglende besvarelse af en henvendelse fra retten udeblivelsesvirkning. Reglerne har navnlig til formål at sikre, at der er hjemmel til at imødegå bevidst forhaling af sagen, og det er således tanken, at reglerne kun skal anvendes i undtagelsestilfælde. I almindelighed forventes rettens almindelige skriftlige og telefoniske kontakt til parterne i form af spørgsmål mv. at være tilstrækkelig, således at der ikke er behov for formelle pålæg og advarsler om udeblivelsesvirkning.

Det kan imidlertid ikke udelukkes, at der i konkrete sager kan være behov for, at retten giver en part et bindende pålæg om at svare på en henvendelse fra retten. Bl.a. af hensyn til modparten ville det således ikke være hensigtsmæssigt, hvis retten i en sådan situation alene skulle være henvist til enten at indkalde begge parter til et retsmøde (jf. herom stk. 4) eller at slutte forberedelsen og beramme sagen til hovedforhandling på et tidspunkt, hvor sagen måske reelt ikke er færdigforberedt.

Det foreslås derfor, at retten kan pålægge en part at svare på en henvendelse fra retten inden for en nærmere angiven frist. Pålægget forudsættes at indeholde oplysning om, at et manglende svar kan tillægges udeblivelsesvirkning. Det bør i pålægget nærmere forklares, at udeblivelsesvirkning indebærer, at sagen afvises (hvis pålægget gives til sagsøgeren), eller at sagsøgerens påstand uden nærmere prøvelse tages til følge, hvis den er begrundet i sagsfremstillingen og det i øvrigt fremkomne (hvis pålægget gives til sagsøgte).

Svarer parten ikke rettidigt på et pålæg, der indeholder en advarsel om udeblivelsesvirkning, finder retsplejelovens § 360 som affattet ved lovforslagets § 1,